

РОЗВИТОК КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА ВИЩОЇ ОСВІТИ

На сьогоднішній день ми живемо в дуже розвиненому світі де відбувається постійний обмін інформацією, та щоб розположити людину в “доброму дусі” до себе повинно мати навички комунікацій. Підібрати правильній темп говору, настрій, усмішку, міміку та ще багато інших факторів, що впливають на рішення вашого співбесідника, ось це на мою думку і є комунікаційні навички складової фахівця.

Тобто стрімкий розвиток сучасного суспільства висуває нові вимоги до системи вищої професійної освіти, передбачає формування і розвиток у майбутніх фахівців таких якостей, як мобільність, ініціативність, самостійність під час отримання нових знань, готовність до ефективної міжособистісної та професійної взаємодії. При випуску з вищого навчального закладу людина повинна мати ці навички для виконання своєї роботи на всі 100% і для виконання якихось своїх питань тому , що майже влюбій ситуації будуть! То похід до магазину , чи проїзд на міському транспорті у людини , у майже всіх ситуаціях навички комунікації допомагають людині у вирішенні тих чи інших питань.

Комуникативна компетентність - це здатність особистості застосувати у конкретному спілкуванні знання мови, способи взаємодії з навколишніми й віддаленими людьми та подіями, навички роботи у групі, володіння різними соціальними ролями.

Під комуникативною компетентністю розуміють здатність встановлювати і підтримувати необхідні контакти з іншими людьми, певну сукупність знань, умінь і навичок, що забезпечують ефективне спілкування. Вона передбачає уміння змінювати глибину і коло спілкування, розуміти і бути зрозумілим для партнера по спілкуванню. Комуникативна компетентність формується в умовах безпосередньої взаємодії, тому є результатом досвіду спілкування між людьми.

Складові комплексу комуникативних знань та навичок: знання норм та правил спілкування; високий рівень мовленнєвого розвитку, що дозволяє у процесі спілкування вільно передавати і сприймати інформацію; розуміння невербальної мови спілкування; уміння вступати в контакт з людьми з урахуванням їх статевих, вікових, соціокультурних, статусних характеристик; уміння вести себе адекватно ситуації та використовувати її специфіку для досягнення власних комуникативних цілей; уміння впливати на співрозмовника таким чином, щоб схилити його на свій бік, переконати у силі своїх аргументів; здатність правильно оцінити співрозмовника як особистість, як потенційного конкурента або партнера й обирати власну комуникативну стратегію в

залежності від цієї оцінки; здатність викликати у співрозмовника позитивне сприйняття власної особистості. Усі ці фактори має освоїти майбутній фахівець, бо це є невід'ємною складовою гарного працівника, який відповідає всім вимогам сучасної компанії.

Для досягнення зазначеної мети передбачається виконання таких завдань: формування в учнів мотивації вивчення мови; забезпечення гармонійного розвитку усіх видів мовленнєвої діяльності (слухання, говоріння, читання і письма); формування комунікативних умінь; опанування найважливіших функціональних складових мовної системи з урахуванням особливостей фонетичної і граматичної систем кожної з мов навчання; соціально-культурний розвиток особистості; формування вміння вчитися.

Дослідники виділяють складові комунікативної компетентності: знання риторичних правил і законів спілкування в різних ділових і професійних ситуаціях; високий рівень володіння мовними засобами. Реалізація комунікативної компетентності фахівця також пов'язана з його особистісними якостями, з володінням технікою спілкування, знанням психологічних особливостей людини тощо.

Комунікативна компетентність це не тільки теоретичні знання, уміння та навички, але й практичні заняття та вміння в правильним чином їх використовувати. Комунікативна компетентність носить нормативний характер, включає в себе норми та правила комунікативної поведінки у суспільстві, є особистісною характеристикою майбутнього фахівця. Це показник прагнення студента до освоєння нового досвіду та, як результат, кваліфікований фахівець.

*Ткаченко М. аспірантка,
Рассказова О.*

*докторка педагогічних наук, професорка,
Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-
педагогічна академія» Харківської обласної ради*

ДИСКРИМІНАЦІЙНІ ПРАКТИКИ ЩОДО НЕПОВНОЛІТНІХ ПРАВОПОРУШНИКІВ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ ПРИ ВИНЕСЕНІ ВИРОКУ ТА ПРОВЕДЕННІ СОЦІАЛЬНО ВИХОВНОЇ РОБОТИ У СЛУЖБІ ПРОБАЦІЇ

Останні роки, відповідно до міжнародних стандартів, прискореними темпами змінюється та розвивається кримінально-виконавче законодавство України у сфері ювенальної юстиції. Однак, не зважаючи на велику кількість позитивних змін та затверджених законів, що регулюють питання забезпечення прав і свобод дитини в Україні, у цьому напрямі існують суттєві прогалини щодо надання специфічних послуг неповнолітнім з особливими освітніми потребами при винесенні ним вироку та проведенні соціально-виховної роботи в службі пробації.